

та и щета-та, кои-то сѣ съ прева̀ра (лъжа) и лукавство на свои-те ближны учинили, макаръ на тѣхни-те дѣла наплатили!

Ето, какъ е голѣма и страшна сила-та на совѣсть-та! Нежъ може човекъ на нѣкое время да смете и ослаби, но никакъ неможе да ѿ искорени. Та ще макаръ кога было да са пробуди и осили; и колко по кѣсно са пробужда, то е се по страшна и по скръбна. Тешко тогава грѣшнику, той ще да бѣде жертва на живо-то каанье, кое-то ще да го сзкруши; той ще сз собствены-те си очи да гледа плодове-те на свои-те срамны дѣла, макаръ было то предъ смърть-тѣ или на прагъ-атъ на вѣчный-атъ гробъ.

Найпосле совѣсть-та и награждава, и то така щедро и божественно, какво-то що живо и постоянно сѣкаква презрена добродѣтель отмѣщава.

Она, кому-то е совѣсть-та чиста и спокойна сматра секиго человека, сз кого-то са срецне, като свой прѣатель. Той са неуклана нити са крые отъ тогова или отъ оногова, зацо нѣма никакъкъ нужды. Той сзжалува секиго, кой-то са е предалъ на грѣхъ и порекъ, а люби почтены-те и достойны-те, и секий може сз него да са разговоръ. И сз сърдце-то и сз душѣ-тѣ си е секий пѣтъ добръ расположенъ. Той са наслаждава сз доволна радость и то сзвршено, а на противъ княшки сноси сѣкакво злополучіе, кое-то го стигне: зацо му нѣкой изъ вѣтре говори: ты заслужувашъ по добро щастіе; но знай, чи те, що страдашъ и сносишъ, не е сз твоѣ-тѣ кривица на тебе дошло: Богъ е сз тебе!

Да погледнеме на она, кой-то е невинъ, какво го гонатъ и какъ незаслуженно страда! Но совѣсть-